

dotychczasowej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Odliczenie podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystywane jednocześnie do transakcji uprawniających do odliczenia i nieuprawniających do odliczenia — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Obowiązek uwzględnienia przez zakład główny spółki znajdującej się w państwie członkowskim dochodów uzyskanych przez oddziały mieszczące się w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że spółka, której zakład główny znajduje się w państwie członkowskim, przy ustalaniu mającej do niej zastosowanie części podatku VAT podlegającej odliczeniu nie może uwzględniać obrotów osiągniętych przez jej oddziały mieszczące się w innych państwach członkowskich.
- 2) Artykuł 17 ust. 3 lit. a) i c) oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że spółka, której zakład główny znajduje się w państwie członkowskim, przy ustalaniu mającej do niej zastosowanie części podatku od wartości dodanej podlegającej odliczeniu nie może uwzględniać obrotów osiągniętych przez jej oddziały mieszczące się w państwach trzecich.
- 3) Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on, aby państwo członkowskie przyjęło zasadę obliczania części podlegającej odliczeniu według obszaru działalności opodatkowanej spółki upoważniając ją do uwzględnienia obrotów zrealizowanych przez oddział mieszczący się w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Berufsgericht für Heilberufe bei dem Verwaltungsgericht Gießen — Niemcy) — Kostas Konstantinides

(Sprawa C-475/11) (¹)

(Swoboda świadczenia usług medycznych — Usługodawca przemieszczający się do innego państwa członkowskiego w celu świadczenia usługi — Możliwość zastosowania norm deontologicznych przyjmującego państwa członkowskiego, a zwłaszcza norm dotyczących opłat i reklamy)

(2013/C 325/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Berufsgericht für Heilberufe bei dem Verwaltungsgericht Gießen

Strony w postępowaniu głównym

Kostas Konstantinides

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hessischer Verwaltungsgerichtshof — Interpretacja art. 5 ust. 3 i art. 6 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) — Swoboda świadczenia usług medycznych — Sytuacja, w której usługodawca przenosi się do innego państwa członkowskiego w celu świadczenia usługi — Możliwość stosowania norm deontologicznych przyjmującego państwa członkowskiego, a zwłaszcza norm dotyczących honorariów i reklamy

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych należy interpretować w ten sposób, że przedmiotowym zakresem stosowania tego przepisu nie są objęte krajowe przepisy takie jak, po pierwsze, § 12 ust. 1 kodeksu deontologii lekarskiej kraju związkowego Hesji, zgodnie z którym opłaty powinny być proporcjonalne i — bez uszczerbku dla odmiennych przepisów prawnych — ustalane na podstawie urzędowego wykazu kodów świadczeń medycznych, oraz po drugie, § 27 ust. 3 tego kodeksu, zakazujący lekarzom prowadzenia reklamy sprzecznej z etyką zawodową. Do sądu odsyłającego należy jednak ustalenie, z uwzględnieniem wyjaśnień udzielonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, czy rzeczony przepis stanowi ograniczenie w rozumieniu art. 56 TFUE, a jeżeli tak, to czy zmierzają one do osiągnięcia celu interesu ogólnego, są odpowiednie, aby zapewnić realizację tego celu, i nie wykraczają poza to, co konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu.
- 2) Artykuł 6 lit. a) dyrektywy 2005/36 należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawia on przepisów dotyczących wykonywania zawodu ani procedur dyscyplinarnych, jakim może być poddany usługodawca przemieszczający się na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w celu tymczasowego i okazjonalnego wykonywania tam zawodu, lecz przewiduje jedynie, że państwa członkowskie mogą wprowadzić automatyczną rejestrację tymczasową albo członkostwo pro forma w organizacji lub instytucji zawodowej, w celu ułatwienia stosowania przepisów dyscyplinarnych, zgodnie z art. 5 ust. 3 wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011.